Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter:	Kingo, Thomas
Titel:	Bryllupsdigt til Bolle Lyxdorff og Jytta Bering 1671
Citation:	Kingo, Thomas: ”Bryllupsdigt til Bolle Lyxdorff og Jytta Bering 1671”, i Kingo, Thomas: *Samlede skrifter 1*, udg. af Hans Brix ; Paul Diderichsen ; F.J. Billeskov Jansen , Munksgaard, 1939-74., s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo01val-shoot-workid96464.pdf (tilgået 26. april 2024)
Anvendt udgave:	Samlede skrifter 1

Trætte uden Trætte
Udi en ævig og u-overvinddig Fred,
Hos det
Ædle og yndelige Egte Par
Bolle Lyxdorff
Brudgommen
Og
Jytta Bering
Brud.
(29. Nov. 1671)

EEn-hiertet Engle par, I siæle-knytte begge,
Den dag, paa hvilchen I lood eders hierter legge
I venschabs høyre haand, og knytte baandet saa,
At eene Herrens haand det seent opløße maa.
Den dag Jeg ynske vil høy-salig at oprinde
Og giøre eders Seyl af lychens beste tvinde,
Det Gud selv hidße vil, til eders skib kand naa
Sin Hafn i Fryd og Fred, med Æren høyt j raa!
Men om forladelße: Ieg seer vel dog en trætte
Vil snarlig yppe sig: Dog vil ieg icke sætte
Ont blood blant ægte-folch; det vil dog blive saa!
Om Ieg min Riime-stock kand ellers ræt forstaa
Dog bryder mand ey Plou i alle stenig vrætter,
Der dragis og ey sværd til alle Venne-trætter,
Tit nefßis Jeppis skæg af Ludßis milde fem,
Endog hand gierne lit og ømmis ved det Klem:

* – 286

Der skydis tiit en piil ud af en kierlig bue
Som meeder ickun til at tænde venskabs lue:
Der falder tiit et ord som synis være tvert,
Og smecker kun som skael brudt for en sucker-Ert.
Kom an! Ieg vædde vil, før trende Sooler dale,
At Bruden vredis lit, dog skal det sig vel svale,
Hun tør vel legge Haand oppaa sin Brudgoms mund,
At hand med lystig Ord ey være skal for rund:
Hun tør sin Øynis Sool i [Kredßen] lidet skæve,
Og ryste Hovet sit, ja true med sin næve,
At hand med hende vil dog være gandske kuær,
Maa schee hand meere veed end ieg tør sige her!
Saa gaar det førsten an! Hand truer hand vil tale
Hvor offte hand i Nat kund' høre Hannen gale,
Og andet meere til, som jeg ey næfne kand
Der offte hænder sig imellem Qvind og Mand!
Hun tør og svære høyt, ved Nøder udj hænde,
Og sige: I skal faa *etc* saa har dog vreden ende!
Om end der vanke kand paa haand en liden smek
Saa er det der med giort alt med den lille Giek.
Mand faar saa tolle sig, ja tæncke tiit og tie,
Thi alt der lodet er mand iche bør at svie,
Der hielper aldrig Sorg sig til at giøre glad,
En Mand er dog en Mand i hvor mand bær sig ad.
Mens hvor vil det gaa til imod Mid-sommers tiide
Naar Soolen længste Dag er gangen under liide
Maa schee at Bruden da vil tæncke tiit i løn,
Det ned ad bachen er til hendis første Søn!

Da skal mand høre til hvor mangt et Ord vil skiftis
Om Sønnens nafn: hun svær, hun aldrig vilde giftis

* 287

Om hun det hafde tæncht at hendis Fader ey
Ved hendis første, død skuld' hitte livetz vey!
Hand vil og der imod sin Salig Fader ære,
Og derfor at hans Søn hans Nafn skal ogsaa bære!
Det gaar paa Ney og ja, og smilis saa om kring,
Og kommer aldrig dog for Dom og Retter-ting.
Men om mit raad det gialt, i hvis her om skal trettis,
Endog den sag saa vel foruden mig kand slettis,
Jeg snylted kun her hiid; Nu vil ieg og gaa bort;
Hør Brudgom kun et ord, og det skal være kort.
Gid Sønnen slegte maa ey dine Dyder eene
Mens og sin Nafnis art i alle Dyders greene:
Lad Bruden vinde først! Kun for sin Faders nafn,
Saa skal dig Konger selv høyt tack' og tag' i fafn.

*